

ΕΤΟΣ ΙΕ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΟΥΝΙΟΣ 1882.

ΑΡΙΘ. 174

Συνδρ. ἔτηρ. ἐν Ἑλλάδι Δρ. 1.
, , » Ἐξωτερικῆ » 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ἐν ὁδοῦ Ἀλόλου ἀριθ. 30.

Εἰς οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀνασκοπιεῶν, στέλλεται ἐπὶ Ἐφημερίᾳ τῶν Παίδων ἄνευ προπληρωμῆς.

Περὶ ἐφέλξεως.

1. Διατί τὸ πανίον ζαρῳνεῖ, ἀφοῦ βραγχῆ;
2. Διατί ἐὰν βραγχῆ τὸ πανὶ μιᾶς λέμβου, ἢ λέμβου πλεῖτε ταχύτερον;
3. Διατί τὸ χρώμα ἀμποδίζει τὰ ζῶλα ἀπὸ τοῦ νὰ μαζεῦσιν;
4. Διατί δὲν δυνάμεθα νὰ στεγνώσωμεν ἐντελῶς ἢν προσόφιον διὰ μόνης τῆς στίψεως; (στουμπίσματος.)
5. Διατί τὸ ὕδωρ δὲν διέρχεται διὰ φιλοῦ κοσκίνοῦ ἐκ σώματος, ἐὰν πρώτον τὰ σώματα ἀλειφθοῦν μὲ πάχος;
6. Διατί εἶναι δυσκολώτερον νὰ σηκώσῃ τις σανίδιον ἐκ τοῦ ὕδατος παρὰ ἐκ τῆν ἑρῶν;
7. Διατί μελάνη χυθεῖσα εἰς μίαν ἀκραν βιβλίου τινὸς ἐξαπλοῦται περισσότερον, παρ' ἐὰν ἔχοντο εἰς τὰς ἀκρας τῶν φύλλων χωριστά;
8. Ἐὰν χυθῆ μελάνη εἰς τὸ ἀκρον βιβλίου τινὸς, πρέπει νὰ πύσῃ τὰ φύλλα ἁμοῦ ἢ οὐ;
9. Διατί δὲν ἐνοῦται τὸ ἔλαιον μὲ τὸ ὕδωρ;
10. Διατί τὸ ὕδωρ κολλᾷ εἰς τὴν χεῖρα, ὃ δὲ ὑδράργυρος ὄχι;

Ἐρευνᾶτε τὰς Γραφάς.

Ὁ ἀμαθὴς εἰς τὴν καλὴν Σωτηρὸς τοῦ τὴν συμβουλήν
Καφεύει, δὲν τον μαλεῖ.
Ἐπιμονος ἀγιωρεῖ,
Ἀουλλογίστασε φλαραεῖ
Καὶ λέγει, δε, τι θέλει.

Ἐὰν ἀκόμη βαθμηδὸν
Τὴν ἐσφαλμένην τοῦ ὁδὸν
Γυφλῶς ἀκολουθῆσῃ,
Ἄλλομονον μετ' οὐ πολλὴ
Ἡ βλάβη τοῦ πόσον πολλή
Ἴτάρχει, θάγνωρισθ.

Ὅσταν εἴθῃ ὃ καιρὸς
Κε' ὃ νοῦς σου ἦται καθαρός
Ἵ ἄνηρωπ' ἐνθυμήσου
Καὶ σύνεθε, μὴ δυσπιστῆς
Τοὺς λόγους τοῦ συλλογισθεῖς
Τοὺς θεῖους καταπεῖσου.

Ἄν ἐπὶ τέλους δὲ φανῆς
Καταφροντῶν αὐτοῦ, κάνεις
Δὲν θα εἶδῃ ζημίαν
Ὅσον οὐ, τάλαν Ἀμαλῆ
Ὅστις σὺν βήματι θρασεῖ
Πλανᾶσαι μὲ σκοτίαν.

Ἡ ἐπάνοδος τοῦ ἔαρος.

Τὸ ἔαρ τὸ γλυκὸ ἐφάνη,
Χαίρει ὦ φύσις θιασκοῖα!
Μὲ σὲ ζωὴν ἀναλαμβάνει
Κ' ἢ τεθλιμμένη μου καρδία.

Εἰς τὰ πολυστονά μου στήθη
Σχεδὸν ἐστίγησαν ὃ πόνοσ
Σχεδὸν ἢ νάρκη διελεύθη
Τοῦ αἰωνίου τοῦ χειμᾶνος.

Εἰς ἄλασ ἐπου μὲ τὰ ρόδα
Κομᾶ ὃ νάρκισσος, τὸ ἴον,
Περιπλανῶ μόνηρ πῶδα
Ὡς τις σιὰ τῶν Ἡλυσίων.

Κ' εἰς τὴν ψυχὴν μου ἀφῆς τόσα
Φενῶντ' ἀσθήματα θυμῆρ,
Ὁ κόλπος τοῦ Μαιου ὄσα
Ἄσθη εὐώδη διασπείρει.

Καὶ πᾶσα αἶρα μυροβόλος
Μοῖ λέγει ὡς φωνὴ κρυφία,
ἘΚαὶ δεὰ σὲ δὲν εἶναι ἄλωσ
Ἄδύνατος ἢ εὐτυχία.»

Καὶ λημονῶν δεῖ ἐκεῖνη,
Ὁ στέφανος τοῦ ἔαρος μου,
Ἡ καλλονή, ἢ εὐφροσύνη,
Ἡ εἶα τῆς Ἐδέμ τοῦ κάμου,

Τῶν ἡμερῶν καὶ τῶν ἀγρόπων
Νυκτῶν μου ἢ φροντίς εἰς σκοτῆ,
Ἄνήλια φρικτὰ τῶν θπον
Τῶν ἀνεξήγερτον ἀνεπίττει.

Ι. ΚΑΡΑΣΟΥΤΣΑΣ.

ΑΙ ΜΟΥΣΑΙ.

Κατ' ἀρχάς αἱ Μοῦσαι ἦσαν τρεῖς μόνον, Μελέτη, Μνήμη καὶ Ἀοιδὴ ὀνομαζόμεναι, αἵτινες, ὡς λέγει ἡ Πασανίας, ἐλάτρευοντο ἐν Βοιωτίᾳ, ἐξ ἀρχαίων ἡδὲ χρόνων, καὶ πρῶτοι ἐθουσίασαν εἰς αὐτὰς ἐπὶ τοῦ Ἐλικῶνος οἱ παῖδες τοῦ Ἀλωέως Ὠτος καὶ Ἐρισάλτης (Παυσ. Βοιωτ. κβ' 1). Αἱ ἑννέα δὲ Μοῦσαι μετὰ τῶν διαφόρων αὐτῶν ὀνομάτων εὐρίσκονται κατὰ πρῶτον εἰς τὸν Ἡσίοδον (Θεογ. 77), ὀνομαζόμεναι οὕτω, Κλειώ, Ἐδ-τέρπη, Θάλεια, Μελπομένη, Τερψιχόρη, Ἐρατώ.

ὅτι θὰ νικήσῃ αὐτὰς κατὰ τὴν ψῆδὴν, ἀφῆρεσαν αὐτοῦ τὴν θεῖαν φοιδῆν καὶ κατέστησαν αὐτὸν βωδόν.

Αἱ Μοῦσαι ἦσαν κατ' ἀρχάς ἐπιπνευστικαὶ πηγαῖαι νύμφαι, εἰς τὰς ὁποίας ἦσαν ἀφιερωμέναι πηγαῖαι, ἄντρα καὶ δάση (ἄλση). Ἀνέκαθεν ἐλάτρευον αὐτὰς ἡ φυλὴ τῶν Θρακῶν, οἵτινες ἐκ τῶν χωρῶν τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῆς Πιερίας κατέβηον εἰς τὸν Ἐλικῶνα τῆς Βοιωτίας, ὅπου αἱ πηγαὶ Ἀγανίπη καὶ Ἰπποκρήνη ἦσαν ἱεραὶ τῶν Μουσῶν. Ἐκ τοῦ Ἐλικῶνος ἐξηπλώθη ἡ λατρεία αὐτῶν καὶ εἰς ἄλλους τόπους καὶ βαθμηδὸν καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα. Διέμενον ὁμοῦ ἀσμένως εἰς τὰ παρὰ τὸν Ἐλικῶνα καίμενα δρυὲς *Ἀεὶδῆθρον* καὶ

Αἱ τρεῖς Μοῦσαι.

Πολύμνια, Ὀδρανία, Καλλιόπη. Ἦσαν δὲ θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, διότι αἱ μαθήσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἀλληγοροῦνται, εἶναι ἀποτελέσματα τοῦ νοῦς καὶ τῆς μνήμης.

Παρ' Ὀμήρῳ εἶναι μόνον θεαὶ τῆς ψῆδῆς, τραγῶν δοῦσαι ἐν Ὀλύμπῳ εἰς τὰ συμπόσια τῶν θεῶν, ἐχάριζον δὲ εἰς τοὺς ψάλλοντας τὸ ψάλλον καὶ ἐνέπνεον εἰς τὰς ψυχὰς των τὴν ὕλην τῶν ᾠμάτων. Ἐνταῦθεν ἐπικράτησε τὸ ἔθος νὰ προσφωνῶσιν αὐτὰς αἱ αἰοδοὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν ᾠμάτων, οἵτινες εἶναι υἱοὶ καὶ φίλοι αὐτῶν. Ὅτε δὲ ὁ Θάμυρις ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ

Παρνασσόν, εἰς τοὺς πόδας τοῦ ὀλοίου ἐγγὺς τῶν Δελφῶν ἦτο ἡ πηγὴ Κασταλία. Ἐκ τῶν κυριωτέρων ἔκφων τῆς λατρείας αὐτῶν ὀνομαζόμεναι Πιερίδες, Ὀλυμπιάδες, Πιμπληίδες, Ἐλικωνιάδες, Θεσπιάδες, Παρνασσίδες, Κασταλίδες. Αἱ Μοῦσαι ἅπασαι ἐλάτρευοντο ὡς θεαὶ καὶ ἔφοροι τῶν ὠραίων τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, καὶ, ἀπλῶς εἰπῶν, πάσης παιδείας. Μετὰ ταῦτα παρέλαβον καὶ διάφορα προσόντα, καὶ οὕτως ἡ μὲν Καλλιόπη γίνετα θεὰ τοῦ ἔπους καθ' ὅλους τοὺς βαθμοὺς τῆς ἀναπόδεξας αὐτοῦ· ἡ δὲ Ἐδτέρπη θεὰ τῆς λυρικῆς ποιήσεως, κρατοῦσα ἀδῶδων ἢ Μελπομέ-

νη μούσα τῆς τραγῳδίας, κρατοῦσα τραγικὴν προσωπίδα εἰς τὴν χεῖρα καὶ φέρουσα κισθὸν περὶ τὴν κεφαλὴν ἢ Ἐρατῶ μούσα τῆς ἐρωτικῆς ποιήσεως καὶ τῆς μουσικῆς ἢ Πολύμνια μούσα τῶν ὕμνων ἢ Θάλεια μούσα τῆς γλυκυθόμου ἐπιτοπίου ποιήσεως, δηλ. τῆς κωμῳδίας, κρατοῦσα τὴν κωμικὴν προσωπίδα, τὴν ποιμενικὴν ράβδον καὶ τὸν ἐκ κισσοῦ στέφανον ἢ Τερψιχόρη μούσα τοῦ χοροῦ καὶ τῆς λύρας ἢ Κλειώ μούσα τῆς ἱστορίας, κρατοῦσα χάρτινον κύλινδρον ἢ Οὐρανία μούσα τῆς ἀστρονομίας, κρατοῦσα σφαῖραν.

Αἱ Μούσαι πολλάκις εὐρίσκονται ἐν συναφείᾳ μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις εἶναι καὶ θεὸς τῆς μουσικῆς καὶ ἔφορος τῶν αἰοιδῶν ὅθεν λέγεται καὶ Μουσηρέτης. Διὰ τοῦτο δὲ ἔχει προσέτι ἕνεκα τῆς ἐπιπνευστικῆς αὐτῶν φύσεως εἶναι καὶ μαντικαὶ θεότητες, συνδεόμεναι παλαιοὶ ποτε ἐν Πιερίᾳ καὶ μετὰ τοῦ Διονύσου. Βραδύταρον δὲ ἀνεξικκέρησε τὴν σχέσιν ταύτην ἡ δραματικὴ ποίησις, ἣν ἐξαίρετως ἐρριζώθη εἰς τὴν τοῦ Διονύσου λατρείαν.

ΜΕΛΟΜΕΝΗ.

Διόδωρος ὁ Σικελιώτης λέγει, ὅτι ἡ «Μελομένη ὀνομάσθη ἀπὸ τῆς μελωδίας, διὰ τῆς ὁποίας τοὺς ἀκούοντας εὐφραίνει» ἐνομίζετο δ' εὐρέτις καὶ ἔφορος τῆς τραγῳδίας καὶ ἀπλῶς τῆς μελωδίας. Τὴν ἐξωγράφουν δὲ σεμνὴν καὶ λαμπρὰ ἐνδεδυμένην, ἔχουσαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς στέφανον ἐκ δάφνης ἢ ἐξ ἀνθέων καὶ κρατοῦσαν εἰς μὲν τὴν μίαν χεῖρα σκῆπτρον, εἰς δὲ τὴν ἄλλην ἐπιπέδιον ἐνίοτε δὲ καὶ διαδήμα φέρουσαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ προσωπίδα τραγικὴν, καὶ ἐπιγραφὴν τῆς αὐτῆς, «Μελομένη τραγῳδία.»

ΕΡΑΤΩ.

Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος, διηγούμενος τὰ κατὰ Ἰάσονα καὶ Μήδειαν, τὴν Ἐρατῶ ἐπικαλεῖται ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ τρίτου βιβλίου. Τὴν ἐξωγράφουν δὲ νέαν κεχαρτωμένην, καθημένην καὶ ἔχουσαν ἐπὶ μὲν τῆς κεφαλῆς στέφανον ἐκ ρόδων καὶ μυρσίνης, εἰς δὲ τὰς χεῖρας λύραν καὶ τόξον. Εὐρέθη προσέτι ἐξωγραφημένη καὶ κιθάραν καὶ πλήκτρον κρατοῦσα ἐπὶ δὲ νομισμάτων εὐρέθη ἔχουσα φόρεμα μακρὸν καὶ τὴν κόμην ἀπλεκτὸν καὶ κυματιζομένην καὶ τὸ στόμα ἀνοικτὸν ὡς τραγῳδοῦσα, καὶ ἐπιγραφὴ ὅπ' αὐτὴν ἀναγνωσκομένη, «Ἐρατῶ Ψάλτρια.»

ΠΟΛΥΜΝΙΑ.

Ἀδτη κατὰ τινὰς μὲν ἐφεῦρε τοὺς ὕμνους, κατ' ἄλλους δὲ τὴν γεωμετρίαν, ἱστορίαν καὶ γραμματικὴν. Ἐξωγραφεῖτο δὲ ἔχουσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς στέφανον ἐκ μαργαριτῶν καὶ λευκοφοροῦσα, κρατοῦσα εἰς τὰς χεῖρας λύραν καὶ ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν βλέπουσα. Εὐρέθη

προσέτι ἔχουσα καὶ χελώνην ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ εἰς τὰς χεῖρας πλήκτρον καὶ λύραν κρατοῦσα, καὶ ἐπιγραφὴν φέρουσα τῆς αὐτῆς «Πολύμνια μύθοισιν.»

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑ.

Ὁ ἰδιότροπος δὲν κρατεῖ τὰς ἰδέας αὐτοῦ, ἀλλὰ κρατεῖται ὑπ' αὐτῶν, διότι ὅταν ἀπαξ κυριευθῆ ὑπὸ τινὸς ἀπάτης, αὐτὴ εἶναι ὡς τὸ δαιμόνιον, τὸ ὁποῖον δὲν ἐξέρχεται εἰμῆ μὲ πολλὴν προσεσχὴν καὶ νησελαν. Ὅ,τι δὴποτε σολλάθη, ὡς ὁ μεθυσμένος, οὐδέποτε ἐγκαταλείπει αὐτὸ, καὶ τοι οὐρε αὐτὸν ταχύτερον πρὸς τὸν βουθόν.

Ἡ ἀμάθεια αὐτοῦ εἶναι τραχεῖα καὶ ἀπρόσιτος, ἀπόρθητος ὑπὸ τε τῆς τέχνης καὶ τῆς φύσεως, καὶ θέλει ἀντέχει μέχρι θανάτου, ἀν καὶ οὐδὲν ἄλλο ἢ χῶματα ἔχει νὰ ὑπερασπισθῆ. Εἶναι μέλαινα ὡς ἡ πίσσα, καὶ ἐπικολᾶται ἐπὶ πᾶν πρᾶγμα, εὐθὺς ἀφοῦ ἐγγύβη αὐτὸ. Τὸ κρανίον αὐτοῦ εἶναι τοσοῦτον παχὺ, ὥστε εἶναι ἱκανὴ ἀπόδειξις τῆς ἐλλαίψεως κρίσεως, καὶ οὐδέποτε διαρρήγνυται εἰμῆ κατὰ τὸ ἀντίθετον μέρος ἐκείνου, εἰς τὰ ὁποῖον ἐγένετο ἡ ἐντόπισις. Ὅσα ἐπιπολαιότερα καὶ ἀσυνεπέστερα εἶναι αἱ γνώμαι του, τόσον σφιγκτότερα κρατεῖ αὐτὰς, ἄλλως ἤθελον καταπέσει ἀφ' ἐαυτῶν, διότι αἱ ψευδεῖς γνώμαι πρέπει νὰ κρατῶνται μὲ περισσοτέραν ἀριθίειαν καὶ βεβαιότητα ἢ αἱ ἀληθεῖς, ἄλλως εἶναι πιθανόν, ὅτι θέλουσι προδώσει τοὺς κυρίους των, πρὶν ἢ οὗτοι ἐνοήσουν τοῦτο. Ὁ ἰδιότροπος ἀγάλλετατα μᾶλλον νὰ διαφέρῃ τῶν ἄλλων εἰς πράγματα, ἀτινα εἶναι ἀδιάφορα, ἀδιάφορον κατὰ πόσον μάταια ἢ κενὰ εἶναι ταῦτα, εἰς τὴν ἀσθενὴ του κρίσιν εἶναι μεγάλης σημασίας, ὅθεν καὶ ἤθελε προτιμήσει νὰ ὑποφέρῃ μαρτύριον μᾶλλον παρὰ ν' ἀποχωρισθῆ καὶ τῆς ἐλαχίστης ἰδέας του, διότι εἶναι ἄδύνατον νὰ βάλῃ τὴν μέλαιναν αὐτοῦ ἀμάθειαν εἰς ἀνοικτότερον τι χρῶμα. Ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἐνοῆ τὰ ἰδικὰ του ἢ αὐτός. Αἱ ἀστειότητες αὐτοῦ εἶναι ὅμοιαι μὲ τὸν σάκκον, ὅστις κατὰ τὴν παροικίαν, δένεται κάλλιον, ὅταν ἦναι κενός, ἢ πλήρης. Αἱ γνώμαι αὐτοῦ εἶναι ὡς τὰ ἐπὶ τῶν βράχων φυόμενα φυτὰ, τὰ ὁποῖα προσκολλῶνται στερεῶς ἀν καὶ δὲν ἔχουν βαθείας ρίζας. Ἡ κρίσις του εἶναι ἐσκληρυσμένη ὡς τὴν καρδίαν τοῦ Φαραῶ, ὥστε οὐδὲν ἐπιχείρημα, ἕσον ἰσχυρὸν καὶ σαφὲς καὶ ἀν ἦναι, δύναται νὰ πείσῃ αὐτὴν. (Μέντωρ.)

— Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς Ἱεραποστόλου τινὸς ἐν Κίνα, οἱ κίτριοι τοῦ ἐκτεταμένου ἐκείνου Κράτους δαπανῶσιν εἰς τὴν λατρείαν τῶν προγόνων των, περὶ τὰ 300 ἑκατομμύρια φράγκων κατ' ἔτος!

ΠΑΛΜΥΡΑ.

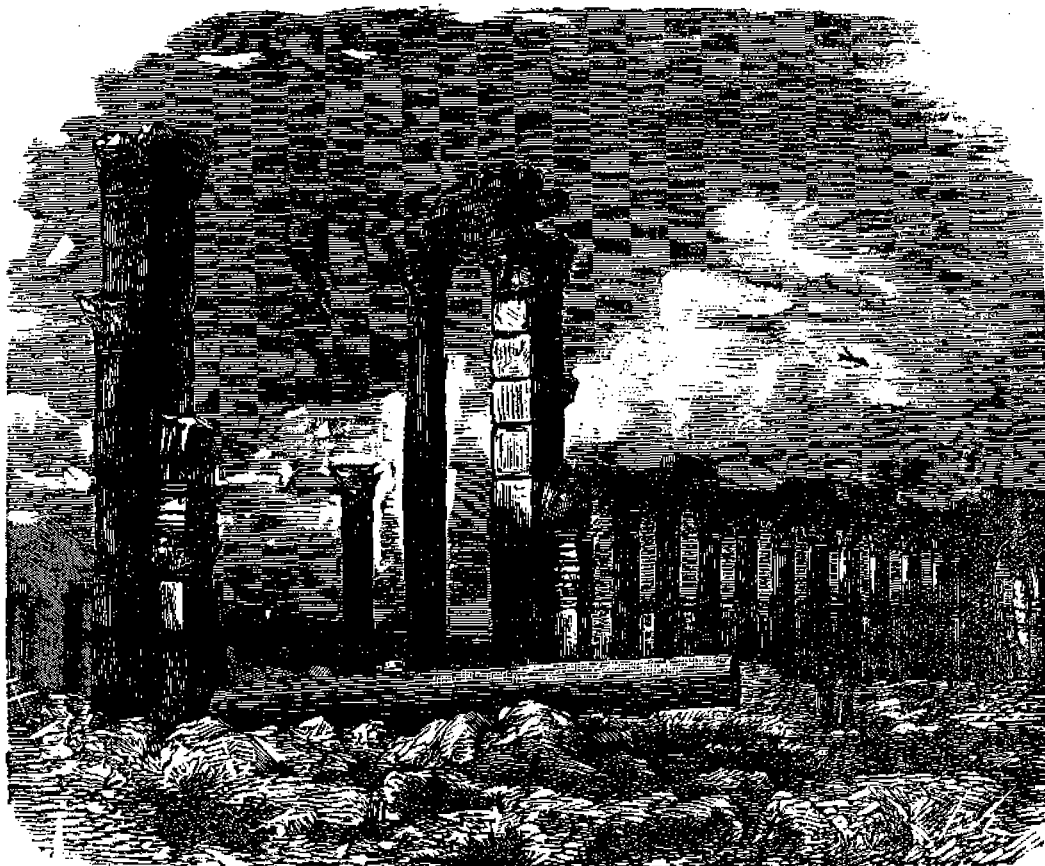
Τὸ Ἑβραϊκὸν *קָדִים* εἶναι Ἰαδμόρ ἢ Θαδμόρ, καὶ ὅπως τὸ Ἑλληνικὸν σημαίνει πόλις Φοινίκων. Ἐβραϊκῶς δὲ ἢ ἑμεγεθύνθη ὑπὸ τοῦ Σολομώντος (Β'. Βασιλείων β'. 18=B'. Χρονικῶν β'. 4.) Ἡ πόλις δὲ αὕτη ἔκειτο εἰς τὴν ὄρειαν καὶ καρποφόρον δασιν εἰς τὴν καρδίαν τῆς Συριακῆς ἐρήμου, ποτιζομένη ὑπὸ διαφόρων μικρῶν ῥυάκων.

Τὴν πόλιν ταύτην οὐτε ὁ Ξενοφῶν ἀναφέρει, οὐτε τις τῶν περὶ τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον, πρώτη δὲ μνησθεῖς αὐτῆς γίνεται εἰς τὴν ἱστορίαν ὑπὸ τοῦ Ἀππιανοῦ, φαίνεται δ' ὅτι ἦτο πόλις ἀνεξάρτητος κειμένη εἰς τὰ Παρθιακὰ μεθόρια.

νάγκασεν αὐτὴν νὰ κλεισθῆ ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς Παλμύρας μετὰ δὲ γενναίαν ἀντίστασιν, ἢ μὲν Ζηνοβία ζητήσασα νὰ διασωθῆ διὰ τῆς φυγῆς συνελήφθη ἀγχιμάλωτος, ἢ δὲ πόλις παρεδόθη, ἀλλὰ δὲν διετηρήθη.

Πρὶν δ' αὐτοκράτωρ φθίσῃ εἰς τὸν Ἑλλησποντον ἡ Παλμύρα ἐπανεστῆσεν καὶ κατέσφαξε τὴν ἐν αὐτῇ ἀσθεῖσαν ῥωμαϊκὴν φρουράν. Τοῦτο ἐξώργισε τὸν Αὐρηλιανόν, ὅστις ἐπανακάμψας ἐξεπόρθησεν αὐτὴν καὶ ἐπέρασεν ἐν στόματι μαζαίρας τοὺς κατοικοὺς τῆς ἀνευ διακρίσεως γένους ἢ ἠλικίας. Ἐκτότε ἡ πόλις κατὰ μικρὸν παρήκμασε καὶ ἐπὶ τέλους ἐντελῶς ἐγκατελείφθη.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ τὰ λείψανα τῶν περιφημοτέρων

Ἱερεῖα τοῦ ναοῦ τοῦ Ἥλιου ἐν Παλμύρα.

Ἡ Παλμύρα ἀπέκτισε τὴν δόξαν τῆς ἐπὶ τῆς βασιλείας Ζηνοβίας τῆς συζύγου τοῦ Ὀλαϊνθου, Συριακοῦ τινος ἡγεμόνος, ὅστις διὰ τὴν ἀνδρείαν του κατὰ τῶν Περσῶν ἔλαβε παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος Γαλλιανοῦ τὸν τίτλον «Αὐγούστος» καὶ ἀνεγνωρίσθη ὡς συνέταρος τῆς αὐτοκρατορίας.

Μετὰ τὴν δολοφονίαν αὐτοῦ ἡ σύζυγός του Ζηνοβία ἀνέβη τὸν θρόνον, καὶ λαβοῦσα τὸν τίτλον «Βασίλισσα τῆς Ἀνατολῆς» ἐξέτεινε τὸ βασιλεῖόν της οὐ μόνον εἰς τὴν Συρίαν καὶ Μεσοποταμίαν ἀλλὰ καὶ μέχρι τῆς Αἰγύπτου καὶ ἰσχυρότατος αὐτῆς. ἔχει δὲ τὴν ἀξίωσιν ὅτι κατήγετο ἀπὸ τοὺς Πτολεμαίους. Τὰ φιλοδοξα σχέδια τῆς Ζηνοβίας κατέστρεψεν ὁ αὐτοκράτωρ Αὐρηλιανός ἐκστρατεύσας κατ' αὐτῆς ἐπὶ κεραλῆς μεγάλου στρατοῦ, καὶ νικήσας αὐτὴν εἰς δύο ἐκ τοῦ συστάδην μάχας, ἡ-

των κτιρίων τῆς Παλμύρας, περὶ τῶν ὁποίων θέλομεν πραγματευθῆ ἐκτενέστερον εἰς τὸν Ἀσέρα τῆς Ἀνατολῆς» διε κατὰ κεφᾶν φθάσωμεν εἰς τὰ περὶ Παλμύρας. Τὸ κυριώτερον μεταξὺ τῶν κτιρίων φαίνεται ὅτι ἦτο ὁ ναὸς τοῦ Ἥλιου, τοῦ ἰκοῦ αὐτοῦ στήλαι, ὡς φαίνονται ἐν τῇ εἰκόνι, ἦσαν Κορινθιακοῦ ρυθμοῦ.

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ.

Ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης ἦτο υἱὸς τοῦ Ζαβδαίου, ἀδελφεὸς τῶν ἀγγέλων, ὡς φαίνεται δὲ ἐγκατεστάθη ἐν Ἱερουσαλὴμ ἀφοῦ ἀνέστη ὁ Χριστὸς καὶ παρέλαβεν εἰς τὴν οἰκίαν του τὴν μητέρα τοῦ Χριστοῦ ἦτο δὲ ὁ ἀγαπητὸς μαθητῆς τοῦ Κυρίου.

Μετά την άναστασιν του Χριστού διέμεινεν εν Ιερουσα-
 λημ, περι δε το 85 ετος μ. Χ. εβρισκομεν αυτον εις
 'Εφεσον, όπου εβραζετο κηρυττων το Ευαγγελιον, ενσκα του
 οποιου, ως ο θιος λεγει εις την 'Αποκαλυψιν του, εξουσιαθη
 υπο των 'Ρωματων εις την νησον Πατμον, όπου διέμεινεν
 Ικανά ετη. 'Απαλλαγει της εξουσιας εγκατεσταθη ως φαίνεται
 εξειγε προσετι κατά την ταπεινοφροσύνην, την πρῶτην και
 τον υψηλον βαθμον πνευματικότητος. Τοσοτον δε η του Χρι-
 στου αγαπη ητο ερριζωμένη εν τη καρδια του διστε εκατον-
 τούτης αν και μη δυνάμενος να περιπατη η νι χαμηλῃ εφέ-
 ρετο επί καθίσματος εις την εκκλησιαν, και επανελάμβανε την
 φράσιν, «Τεχνία, αγαπάτε ἀλλήλους.»

Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστὴς γράφει τὸ Εὐαγγέλιόν του.

ἐκ τῶν ἐπιστολῶν του. παρὰ τὴν 'Εφεσον, όπου εζησε τὸ ὑπό-
 λοιπον τῆς ζωῆς του και ἀπέθανε φυσικόν θάνατον ἐν γήρατι
 βαθει, ὑπερεκατοντούτης.

Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του κρινοντες βλέπομεν δει ὁ ἅγιος
 Ἰωάννης ἦτο φρονιμου, συμπαθοῦς και τρυφεροῦ χαρακτῆρος,
 ἄν και ἐνόσσε ἐν τῇ ζήλῳ του εδειξε σημεια μεγάλης ὀργῆς.

Ἦ Ἰωάννης ἔγραψε τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ὁποῖον φέρει τὸ ἔνο-
 μέ του, τρεῖς καθολικὰς ἐπιστολάς και τὴν 'Αποκαλυψιν. Δια-
 κρινεται δὲ τῶν ἄλλων Ἰερῶν συγγραμμάτων διὰ τὸ γλυκὺ, ὑψη-
 λὸν και τρυφερόν του ἔπος και τὰς νέας πνευματικὰς διδα-
 σκαλίας τὰς ὁποίας ἀπεκαλύπτει.

ΠΟΣΑΚΙΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ ΠΡΕΠΕΙ
ΝΑ ΤΡΩΓΗ! Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

Τὰ ζῶα ζοῦν διὰ τὸ τρώγειν, ὁ ἄνθρωπος ὅμως πρέπει νὰ τρώγῃ διὰ τὸ ζῆν τοῦτου ἕνεκεν καὶ ὥρας προσδιορισμένας πᾶσαν ἡμέραν ἔχει πρὸς τὸ τρώγειν. Αἱ ὥραι αὗται εἶναι διάφοροι εἰς τὰ διάφορα ἔθνη· ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ἐκάστης κοινωνίας ὁπάρχει διαφορὰ τῶν ὥρῶν τοῦτων ἀναλόγως τῆς κρᾶσεως, τοῦ ἐπαγγέλματος, κλπ.

Ἐπὶ Ὁμήρου ὑπῆρχον κατὰ τὴν γνώμην πολλῶν τέσσαρες ἐποχαὶ καθ' ἑκάστην τοῦ τρώγειν. Τὸ ἄριστον, ὁ δειπνος, τὸ ἐσπέρισμα, καὶ ὁ δόρπος.

Τὸ ἄριστον ἐγένετο τὸ πρωί, τὸ ὁποῖον μετὰ ταῦτα ὠνομάσθη Ἄκρατισμα ὡς διότι συνίστατο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐξ ἄρτου ἐμβαπτομένου ἐντὸς ὄνου· ἄλλοι δὲ ἔτρωγον ἄρτον μὲ ἐλαίας, μέλι κτλ. Τὸν ἀκρατισμὸν τοῦτον ὠνόμαζον καὶ διανοητισμὸν, δηλ. τὸ ἡμέτερον πρὸ γεῦμα.

Ἡ δειπνος ἐγένετο τὴν Μεσημβρίαν, ὅστις μετὰ ταῦτα ὠνομάσθη ἄριστον ἢ Δόρπηστος, (Γεῦμα).

Τὸ ἐσπέρισμα, ἐκαλεῖτο καὶ καὶ Δειλινόν (Ὁδ. ρ'. 899).

Ὁ δόρπος ἐκαλεῖτο καὶ ἐπιδορπία, καὶ μετ' ἔπειτα δειπνος.

Τὰ τέσσαρα ταῦτα φαγητὰ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις καὶ μέχρι τοῦδε φέρουσι τὰ ἐξῆς ὀνόματα, Πρόγευμα, Γεῦμα, ἢ Ἄριστον, Δειλινόν, καὶ Δειπνος. Ἀλλὰ ταῦτα καὶ τὸ παλαι, ὡς καὶ ἤδη, δὲν ἔπραττον ὅλοι.

Ἐπὶ Ὁμήρου ἐν καιρῷ πολέμου κατὰ δύο μόνον ἐποχὰς τῆς ἡμέρας ἔτρωγον. Τὸν τότε Δειπνον καλούμενον, ὅστις ἐγένετο πρὸ τῆς μάχης, καὶ τὸν Δόρπον, γινόμενον μετὰ τὴν μάχην.

Ἐπὶ δὲ τῆς ἀχμαζούσης Ἑλλάδος συνήθως ἔτρωγον δις μόνον τῆς ἡμέρας τὸ Γεῦμα, καὶ τὸν δειπνον· τὸ γεῦμα ἔκαμον πλήρες καὶ ἐν τελείῃ, διὸ καὶ τὸ ὠνόμαζον Ἄριστον· τὸ δὲ ἐσπέρας ἔτρωγον ὀλίγον. Παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ὅμως ὑπῆρχε τὸ ἀντίστροφον τὸ θαφιλωτέρον φαγητὸν ἐγένετο τὸ ἐσπέρας· ὡς ὑγιεινὸν δὲ ἐθεωρεῖτο καὶ τότε τὸ νὰ μὴ τρώγῃ τις κατακόρως δις τῆς ἡμέρας, ὡς τοῦτο καὶ ὁ Κικέρων λέγει «δὲν εἶναι ἀγαπητὸν δις τῆς ἡμέρας νὰ χορταίῃ τις.»

Ἀνεκάρτητος πάσης ἕξεως κατὰ διάφορα ἔθνη ὑπὸ φυσιολογικῶν ἐποχῶν ἐξεταζόμενα τὰ τῆς ἐποχῆς τοῦ φαγητοῦ, πρέπει νὰ γίνηται τοῦτο ἀναλόγως τῶν ἐκτεθέντων ὡς πρὸς τὸ ἐπάγγελμα, τὴν ἡλικίαν, κλπ. Οἱ μὲν ἐργατικαὶ νὰ τρώωσι τρις τῆς ἡμέρας, τὸ πρόγευμα, τὸ γεῦμα, καὶ τὸ ἐσπέρας. Τὸ πρόγευμα νὰ ἦναι μέτριον, τὸ γεῦμα περισσώτερον, καὶ τὸ ἐσπέρας, ὁ δειπνος πλήρης.

Οἱ διάγοντες βίον ἡσυχώτερον, καὶ καθεστηκότα, καὶ μάλιστα οἱ νοερώς ἐργαζόμενοι ἀρκεῖ δις μόνον νὰ τρώωσι, τὸ γεῦμα καὶ τὸ ἐσπέρας· τὸ πρωί νὰ πίνωσι καφῆν, ὅστις διεγείρει τὰς πνευματικὰς δυνάμεις· τὸ δὲ γεῦμα νὰ τρώωσι θαφιλωτέρον, ἔπειρ καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἔπραττον τὸ δ' ἐσπέρας, ὁ δειπνος νὰ ἦναι ἀπλοῦστερος, καὶ ἐξ ὀλιγωτέρων φαγητῶν ἵνα ἡ χώνευσις γίνηται τακτικώτερα, καὶ ὁ ὕπνος ἐλαφρότερος. Ἄλλοι ὅμως, ἐν οἷς ὁ Ἰπποκράτης καὶ ὁ Γαληνός, θέλουσι τὸ ἀφθονώτερον φαγητὸν νὰ γίνηται τὸ ἐσπέρας. Τινὲς δὲ θέλουσι νὰ γίνηται τετρακίς τῆς ἡμέρας· φυσιολογικῶς δὲ κρίνωσι τις εὐρίσκει, ὅτι ἐπειδὴ κατὰ μέσον ὕπνον ἡ χώνευσις γίνηται εἰς διάστημα ἐξ ὥρῶν, ἀρμολιώτερον εἶναι καὶ τὸ φαγητὸν κατὰ ἐξ ὄρας νὰ γίνηται καὶ τὸ μὲν πρωί νὰ εἶναι ὀλίγον ἢ μόνον ποτὸν τι· διότι τὸ πρωί ὁ στομάχος ἕνεκα τοῦ ὕπνου τῆς νυκτὸς εἶναι χαλαρωμένος, καὶ δὲν δύναται νὰ ὑποφέρῃ πολὺ· οὕτω οἱ νοερώς ἐργαζόμενοι, ἐὰν φάωσι τὸ πρωί, αἰσθάνονται κακουχίαν τινα καὶ σύγχυσιν εἰς τὰς νοερὰς δυνάμεις. Τὴν μεσημβρίαν τὸ ἄριστον, καὶ τὸ ἐσπέρας, ὁ δειπνος.

Ἀστυλία. Εἰς τὸν μαυροπόντικον αἰθούσης τινὲς ἐνδὲ τῶν Πανεπιστημίων τῆς Ἀμερικῆς, εἰς τὴν ὁποίαν συνειθίε να παραδίδῃ ὁ καθηγητὴς τῆς ιστορίας, μαθητῆς τις ἔγραψε διὰ κίμωνίας μὲ μεγάλα γράμματα ἔοικαστοῦ καθηγητῆς μας εἶναι ὄνομα.

Ὁ καθηγητὴς εἰσελθὼν εἰς τὴν αἰθούσαν καὶ ἰδὼν τὴν ἐπὶ τοῦ μαυροπόντικου γραφὴν, ἔλαβε τὴν κίμωνίαν καὶ χωρὶς νὰ παραχθῆ, οὐδὲ νὰ εἰπῇ λόγον, μετέβαλε τὴν κατάληξιν τῆς τελευταίας λέξεως εἰς ἡλάτῃς καὶ ἐκάθισε πρὸς ἀποστόμασιν καὶ ἐντροπῆν τοῦ γράψαντος!

Ο ΑΤΤΙΛΑΣ.

Οἱ μικροὶ ἀναγνώσται ἔχουν ἐνώπιόν των τὴν εἰκόνα ἑνὸς τῶν διασημοτάτων, ἀλλὰ καὶ σκληροτάτων δορικτητῶρων τοῦ κόσμου— τοῦ Ἀττίλα, ὅστις ἐκαλεῖ ἑαυτὸν τὴν μιάστιγα τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἀττίλας ἦτο Οὐννος τὴν καταγωγὴν, οἱ δὲ Οὐννοι ἦσαν φυλὴ Μογγολικὴ, ἐπέδραμον δὲ τὸ Ῥωμαϊκὸν Κράτος κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 5ου μ. Χ. αἰῶνος, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Βδέλα, ἀδελφοῦ τοῦ Ἀττίλα· τοῦτου δὲ φονευθέντος, διεδέχθη αὐτὸν ὁ Ἀττίλας· ἔχων δὲ ὑπὸ τὰς διαταγὰς αὐτοῦ 700,000 βαρβάρων Ἑληλάτῃσε τὰς ἀνατολικὰς ἐπαρχίας τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους, κατέστησε φόρου ὑποτέλεις τὴν Γερμανίαν καὶ ὑπεχρέωσε τοὺς αὐτοκράτορας τῆς τε Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως νὰ τῷ πληρώωσι φόρον.

Ὁ Ἀττίλας ἱστορεῖται ὡς τέρας τῆς φύσεως τὸ πρόσωπόν του ἦτο ὅμοιον μὲ τὸ τῶν σημερινῶν Καλμοῦκων, χονδροειδῆς καὶ ἄτριον, ἡ κεφαλὴ ὑψαυμένη, ἡ μορφή ἡλιοκαῆς, ἡ ρίς σιμῆ, τὸ σῶμα βραχὺ καὶ τετραγώνον καὶ τὸ βλέμμα θηριώδες καὶ ἄτριον.

Ἐχε ἕϊφος, ὅπερ ἐκέρυτταν, ὅτι ἐδόθη εἰς αὐτὸν παρά τινας πομπένος, ὅπως τὸ εὔρε τεθαμμένον ἐν τῇ γῆ καὶ ἦτο τὸ ἕϊφος τοῦ Θεοῦ Ἄρεος, παρέχον εἰς αὐτὸν τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἄρχῃ ἐφ' ὅλης τῆς γῆς!

*Ἦτο ὅμως ἀπλοῦς τὰ ἥθη, οὔτε τὴν ἀπλὴν ἐνδυμασίαν τοῦ ἔθνους του ἤλλαξεν, οὔτε τὴν ἀπλὴν τροφήν· ἀλλ' ἐφόλατταν ἀμφότερα καὶ ἔβιαν ἀκόμη παρηκολουθεῖτο ὑπὸ μεγιστάνων λαμπρῶς ἐνδεδυμένων καὶ παρέθετε δι' ἄλλους πλουσιοπάροχον τράπεζαν· κατόκει δὲ εἰς οἰκίαν ἐυλόγη, καὶ εἰς τὴν τράπεζαν του μεταχειρίζετο μόνον ἔυλινα σιεύη, ἐτρέφετο δὲ μὲ μόνον κρέας, ἀφίνων τὸν ἄρτον εἰς τοὺς γεωργούς!

Ἀφοῦ ἠρήμωσε τὴν Μακεδονίαν καὶ ἐδόμη-κοντα ἄλλας πόλεις ἐφθάσε μέχρι τῶν πολῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, νικήσας δὲ τὸν Αὐτοκράτορα Θεοδοσίον τὸν Β' τὸν ἠνάγκασε νὰ κλείσῃ μετ' αὐτοῦ εἰρήνην μὲ ὑποταγὴν καὶ δῶρα. Ἐπειτα ἐπέδραμε τὴν Γαλλίαν καὶ ἐφθασε μέχρι τῶν πολῶν τῆς Αὐρηλίας ἀλ-

τὴν ἐπομένην ἀνοίξιν ὁ Ἀττίλας εἰσέβαλεν εἰς τὴν Ἰταλίαν ὑπερβάς τὰς Ἀλπεις κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Καρχηδονίου στρατηγοῦ Ἀννίβα καὶ καθοπέταξε διαφόρους πόλεις αὐτῆς, λαφυραγωγῶν, ἐρημώνων καὶ καίων πᾶν τὸ προστοχόν, κατασφάζων δὲ ἀνηλεῶς ἀνδρας, γυναῖκας, γέροντας καὶ παιδία. Ἡ ἐπιδρομὴ καὶ ἡ θηριωδία τοῦ Ἀττίλα ἠνάγκασε τοὺς

κατοίκους τῆς Λομβαρδίας νὰ κατασκευάσουν παραπήγματα ἐπὶ τῶν ἀδαθῶν ὑδάτων τοῦ ἀπέναντι κόλπου, θέσαντες οὕτω τὰ θεμέλια τῆς μετέπειτα ἐνδόξου καὶ ἰσχυρᾶς πόλεως τῆς Βενετίας.

Τελευταίον διὰ τῶν προσπάθειῶν τοῦ Ἀετίου ὁ Ἀττίλας συγκατετέθη νὰ κλείσῃ εἰρήνην ἐπὶ τῷ ὄρει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Ἰταλίαν, ἀλλὰ νὰ τῷ δοθῇ ὡς σύζυγος ἡ ἀδελφή τοῦ αὐτοκράτορος Ὀνωρία.

Τῆς συνθήκης ταύτης ὑπογραφείσης, ὁ Ἀττίλας ἐπανεκάμφεν εἰς τὰ κατὰ τὸν Δούναβιν κτήματα του, ἀναμένων τὴν Ὀνωρίαν· ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ ἐρασθεὶς ὠραίας τινὸς αἰχμαλώτου, Ἰλδικῆς καλουμένης, ἔλαβεν αὐτήν· ἀλλὰ τὴν ἐπιούσαν τῶν μετ' αὐτῆς γαμῶν του εὐρέθη νεκρὸς βουτηγμένος ἐν τῷ αἵματι· τε.

Τοιοῦτον τέλος ἔσχε τὸ φρόνηρον τοῦτο τῆς Εὐρώπης τὸ 483 μ. Χ. κατὰ τὸ 45ον ἔτος τῆς βασιλείας του, καὶ τὸ μὲν ἀπέραντον αὐτοῦ

Ὁ Ἀττίλας

λὰ διωχθεὶς ἐντέθην ἐπορεύθη εἰς τὰς πεδιάδας τοῦ Σαλῶν, ὅπου συνάψας μάχην μὲ τὸν στρατάρχην Ἀετίον ἐνίκηθη καὶ ἠναγκάσθη νὰ ἀνεδιοργανώσῃ τὸν στρατὸν του. Ἡ μάχη αὕτη ἐγένετο τὸ 451 μ.Χ. καὶ κατ' αὐτὴν ἱστορεῖται ὅτι ἔπεσαν περὶ τὰς 150,000 ἀνδρες ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν!

Κράτος διελύθη, ἡ δὲ φυλὴ αὐτοῦ ἀποκατεστάθη ἐν Εὐρώπῃ, καὶ ἐξ αὐτῆς καταγέται τὸ γενναῖον ἔθνος τῶν Οὐγγρων.

— Ἡ πονηρία εἶναι ποιότης τοῦ νοῦ, καὶ ἐλάττωμα τοῦ χαρακτήρος.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ανεκδοτα ψιττακῶν.

Κίριος τις εἶχε ψιττακῶν, ἐνόησεν Πῶλ, ὅτις ἀπεμιμνήσκει τὴν φωνὴν τῶν παιδίων, τοὺς γέλωτας ὡς καὶ τὰς κραυγὰς τῶν. Ἀφοῦ δὲ ἔκαμινεν ὄσσην καὶ ἐκεῖνα μὲ τὰς φωνὰς ταραχὴν ἐφώνησε, «Στὸ κρεββάτι, στὸ κρεββάτι, στὸ κρεββάτι ἄτακτα παιδιὰ! Στὸ κρεββάτι, σὰς λέγω, καὶ ἀφετέ μας ἡσυχουεῖς!»

Ὁ αὐτὸς ψιττακὸς πολλὰκις ἤρχετο εἰς ἑρῖδας μὲ τὸν μικρὸν υἱὸν τοῦ κυρίου τοῦ Ἰακώβου, ὅτις δὲν ἀγαποῦσε πολὺ τὸ σχολεῖον κατὰ πᾶσαν δὲ πρωίαν εὐδιδε μετὰ τὸ πρόγευμα ὁ Πῶλ ἐφώνησεν, «Ἰακώβε, καιρὸς διὰ τὸ σχολεῖον, καιρὸς νὰ πᾶς, τεμπέλη, μ' ἀκούεις;»

Ἡμίραν νὰ ἐπειδὴ ὁ κύριος τοῦ εἰσιῆθεν εἰς τὴν τραπεζορίαν, ὅπου συνήθως ἔμενον ὁ Πῶλ, χωρὶς κατὰ τὸ σῶνθος νὰ τῷ εἴπῃ κολακευτικὰς τινας λέξεις, ὁ Πῶλ ἐφώνησε «ποῖος εἶσαι;» Ἐπειδὴ δὲ ὁ κύριος εἶπεν, «εἶμαι ὁ Θόμ, Θόμ,» τότε ὁ Ψιττακὸς ἀλλάξας τὴν φωνὴν τοῦ ἔειπε, «ἔτοι, ἔτοι εἶπε μὲ ἀπορίαν.

Ἐνῶς ἐποθετοῦν τὸ κλωβίον τοῦ εἰς τὸν ἰξώστην καὶ τότε ἤρχετο νὰ φωνάζῃ δυνατὰ, «Ἄμαξα, ἄμαξα! Ἐὰν εἶδῶ!» οἱ δὲ ἐκεῖ ἰσάμενοι ἀμαθῆλαται ἠπατήθησαν πολλὰκις καὶ ἔτρεχον κοττάζοντας τριγύρω νὰ βῶσι ποῖος τοὺς ἐκάλεσε!

Κενέζων δοξασία περὶ ψυχῆς.

Οἱ Κινέζοι πιστεύουσι, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει τρεῖς ψυχὰς· τούτων μία μένει ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ θνήσκοντος, ἄλλη μεταβαίνει εἰς τὸν τάφον καὶ μένει μετὰ τοῦ σώματος, καὶ διὰ τοῦτο προσφέρουσι ἐπὶ τῶν τάφων διάφορα φαγητὰ πρὸς τροφήν τοῦ τελευτῶτος· ἡ τρίτη ἀπέρχεται κάπου, ἀλλ' οὐδὲ αὐτοὶ γνωρίζουσι ποῦ!

— Εἰς τένα μέρη τῆς Σουριναῖ (τῆς Ὑλλανδτικῆς Γουϊνίας) οἱ κάτοικοι προσκυνοῦσι τοὺς μύρμηκας.

Φυσικὰ περιέργεια ἐν τῇ νήσῳ τῆς Ἰάβας.

Μεταξὺ τῶν ὄρων τῆς Ἰάβας ὑπάρχει ὄρος καλούμενον Τάγ κερ, 7—8,000 ποδῶν τὸ ὕψος· ἔχει δὲ κρατήρα ἐσοβασμένου τινὸς Ἡρασιτείου, ἀλλ' οὐχὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς, ὡς τοῦτο συμβαίνει εἰς ἄλλα μέρη τῆς γῆς, ἀλλ' εἰς θέσιν 1000 περίπου πόδας κάτωθι τῆς ὑψίστης κορυφῆς· συνίσταται δ' ὁ κρατῆρ ἐκ κυκλοτεροῦς τινος ἀνολίματος, περικυκλωμένου πανταχόθεν ὑπὸ σειρὰς λόφων διαφόρου ὕψους· εἶναι δὲ ὁ μέγιστος πιδανὸν κρατῆρ ἐν τῷ κόσμῳ. Ὁ πυθμὴν αὐτοῦ ἀποτελεῖται ἐκ κοιλιάδος κεκαλυμμένης ὑπὸ ἄμμου, καὶ ὑπὸ τῶν ἰντοπίων καλυμμένης «ἀμμυδουε θαλάσσης» ἔχει δὲ ἡ κοιλιάς αὕτη διάμετρον τεσσαρῶν μιλίων. Ἐντὸς τῆς κοιλιάδος ταύτης εὐρίσκονται οἱ κῶνοι διαφόρων ἠρασιτειῶν, ὁ κυριώτερος τῶν ἰσπίων εἶναι ὁ Βράμαν, ὅστις ἔχει ὕψος 600 περίπου ποδῶν, μὲ ἀνοιγμα ἐπὶ τῆς κορυφῆς, 600 περίπου ποδῶν βαθῦ. Εἰς τὸν πυθμῆνα δ' αὐτοῦ ὑπάρχει βουστὸν τι πρασινοπῶν, ἐξ οὗ ἀνέρχεται καπνὸς πνιγηρὸς.

Ἔτερον περίεργον φυσικὸν φαινόμενον εἶναι ἡ λεγομένη «δηλητηριώδης κοιλιάς» εἶναι δ' αὕτη ἐσοβασμένος κρατῆρ ἠρασιτείου, ἐξ οὗ ἀναδίδει ἀνθρακικὸν ὀξὺν, ὅπερ θανατῶνει πᾶν ζῶον, ἀπὸρ ἤβελεν εἰσελθεῖ εἰς αὐτόν· τούτου ἕνεκα εἶναι ἐστρωμένον μὲ ὄστρα λεόντων, τήρων, δορκάδων, πτηνῶν καὶ ἀκόμη ἀνθρώπων.

— Καθηγητὴς τις εὐρῶν ἐπὶ τῆς ἑδρας τοῦ τεμάχιον χάρτου μὲ τὴν λέξιν Τσακ δ λ ε, «Κύριοι, εἶπεν εἰς τοὺς μαθητὰς τῆς τάξης, κάποιος ἀπὸ σὰς ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς ἑδρας μου τὸ ἐπισκεπτήριόν του!»

Ταχύτης τοῦ ἀνθρωπίνου σφυγμοῦ.

Εἰς τὰ νεογέννητα βρέφη	130—140	κατὰ πᾶν λεπτόν
κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἡλικίας	115—130	» » »
» » δευτέρα » » » »	100—105	» » »
» » τρίτα » » » *	95—105	» » »
Ἀπὸ τοῦ 7—14 ἔτους	80—90	» » »
» » 14—21 » *	75—85	» » »
» » 21—60 » » »	60—75	» » »
Κατὰ τὴν γεροντικὴν ἡλικίαν	75—80	» » »

Εἰς ὅσας φλεγμονὰς ὁ σφυγμὸς δύνανται νὰ ἀνέλθῃ μέχρι τῶν 100, 120 καὶ 150 εἰς τοὺς ἡλικιωμένους, εἰς δὲ τὰ παιδιὰ πολλὰκις δὲν δύνανται νὰ μετρηθῇ. Εἶναι δὲ ταχύτερος τὴν πρωίαν κατὰ τὴν ἑσπέραν, βραδύτερος ἐν τῷ ὄπνῳ ἢ ὅταν ὁ ἄνθρωπος ᾖ νηπιός.

Εἰς τὰς γυναῖκας ὑπερέχει τοῦ τοῦ ἀνδρὸς κατὰ 10, εἶναι δὲ ἀργότερος εἰς τὰς ὑψηλὰς κατὰ εἰς τὰς μικροσώμους.

— Ὁ διδάσμος Ἀμερικανὸς φιλόσοφος Φραγκλίνος ἰδὼν ποτε ἐκ τοῦ παραθύρου τοῦ γραφείου του ἐυλοურγόν, ἐργαζόμενον εἰς τινα ἀπέναντι οἰκίαν, πάντοτε εὐχαριν, φιλόφωνα καὶ περιποιητικὸν ἔλαβε τὴν περιέργειαν νὰ τὸν ἐρωτήσῃ νὰ τῷ εἴπῃ τὸ μυστήριον τῆς ἀξεράστου εἰκόνης διαθέσεώς του.

«Ἐἶδοτο δὲν εἶναι μυστήριον, εἶπεν ὁ ἐυλοურγός» «ἢ τιμὴ καὶ ἡ χάρις αὐτοῦ ἀνήκει εἰς τὴν σὺζυγόν μου. Ἡ καλὴ σὺζυγος εἶναι κατὰ τοῦ Κυρίου δῶρον!!!»

— Ἡ Ὑγγαρία ἔχει πληθυσμὸν 12,814 πόλεις 15,884 προκαταρκτικὰ σχολεῖα, περιέχοντα 21,838 δωμάτια παραδύσεων καὶ 21,667 διδασκάλους.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν παιδίων σχολικῆς ἡλικίας (7—15 ἐτῶν) ἀνοθεῖται εἰς 2,097,490. Ὁ ἀριθμὸς τῶν παιδίων τῶν ἐγγεγραμμένων εἰς τοὺς καταλόγους τῶν προκαταρκτικῶν σχολείων ἀνέρχεται εἰς 1,619,692, ἡ δ' ὀλικὴ δαπάνη τῆς ἐκπαίδευστος εἰς 30 περίπου ἑκατομμύρια φράγκων.

Ὁ κατὰ μέσον ὄρος μισθὸς τῶν διδασκάλων εἶναι 100 ὄρ. τὸν μῆνα.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν διδασκαλείων εἶναι 70· (53 θηλείων καὶ 17 ἀρρένων) φοιτῶσι δ' ἐν αὐταῖς 3,050 κοράσια καὶ 1283 ἄρρενα.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν σχολείων τῶν τεχνῶν εἶναι 27 μὲ 86 διδασκάλους καὶ 975 μαθητὰς. Εἰς τὰ σχολεῖα ταῦτα ἡ Κυβέρνησις παρέχει κατ' ἔτος 120 χιλ. φράγκων.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐργατικῶν σχολείων εἶναι 152, μὲ μαθητὰς 6,000· ὁ τῶν ἐμπορικῶν 46, μὲ 3,045 μαθητὰς.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀποταμειωτικῶν τραπεζῶν εἶναι 2,190· ὁ τῶν καταθετῶν 15,000, καὶ ὁ τῶν καταθέσεων 86,000.

Τὸ ταμεῖον τῶν συντάξεων τῶν διδασκάλων ἔχει ἀποθεματικὸν κεφάλαιον 1,500,000.

ΓΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποῦ μνημονεύεται κατὰ πρῶτον χρυσοχόος ἐν τῇ Γραφῇ;
2. Τί λέγει Ἡσαίας περὶ τοῦ χρυσοχόου;
3. Ποῖος ἀργυρομισθὸς περίφημος ἀναφέρεται ἐν τῇ Νέῃ Διαθήκῃ;